

skulde vi gerne her i Landet dog være kommet saa vidt, at vi nu turde give Indførselen af Majs og Oliiekager til vore Husdyr fri og ikke fortsat holde den indenfor Statsforanstaltingernes Omraade.

De Køb, der foretages af Centralkontoret, er jo bundne Køb, og det er i Virkeligheden en meget utaknemmelig Opgave at være Købmand paa den Maade. Det er ikke blot Skibene, der er bundne til at sejle i aldeles fast Rutefart, hvad enten der paa et givet Tidspunkt er stærkt Brug for det, eller der slet ikke er Brug for det, men Købmanden er tvungen til stadig at købe ind, saaledes at Skibene holdes lastede — man holder ikke af at give dem fri. Da der blev for meget Majs her i Landet, søgte vi at faa saa mange Skibe som muligt over paa Kulfragtning, som der var Brug for, og det var noget af det første, jeg fik med at gøre, efter at jeg var indtraadt som Medlem af Regeringen. Alligevel blev de ved med at sejle med Majs, og der kom saa meget Majs hjem, at der paa et givet Tidspunkt ikke en Gang kunde skaffes Lagerplads til den.

Naar man saadan køber fast Aaret rundt, køber man somme Tiider heldigt, somme Tider uheldigt, men jeg er tilbøjelig til at tro, at de uheldige Køb, naar alt bliver gjort op, vil vise sig at have været, om ikke de fleste, saa de største. I saa Henseende synes Foraarsmaanederne at have været de uheldigste for Centralkontoret. I Foraaret 1919, altsaa for godt et Aar siden, var Centralkontoret ikke blot reelt, men ogsaa formelt monopoliseret Importør af Fødestoffer her til Landet, ingen anden kunde importere. Den Gang undlod Centralkontoret at indkøbe i Maanederne April og Maj. Da var Majsen billig, men Centralkontorets Bestyrelse kom først til det staaende Landbrugsudvalg, da Majsprisen var steget, og spurgte det, om de kunde faa deres Eneret forlænget et helt Høstaar. Det fandt vi ikke Anledning til at gaa ind paa den Gang, men Tidspunktet var forpasset, og det blev meget dyr Majs, der blev indkøbt for det følgende Halvaar. Jeg kan ikke frigøre mig for den Tanke, at hvis der havde været frit Indkøb, vilde de private Importører havde købt paa det tidligere Tidspunkt, og det forekommer mig, at de, der havde faaet en monopoliseret Stilling, havde Ansvaret for, at man undlod at købe, den Gang det var billigt. Jeg indrømmer, at det at være bagklog er altid en taknemmelig Opgave, og at ingen paa Forhaand kan være klar paa Konjunkturerne. Men det ejen-

dommelige er, at det samme, om end paa modsat Maade, igen er indtruffet for Centralkontoret, idet man i de samme Maanedere, April og Maj, i Aar har købt usædvanlig meget ind, 50 000 Tons, og det har vist sig at være et meget uheldigt Køb; thi det var omtrent det Tidspunkt, da det var allerdyrest. Der blev købt til 256 sh., og der kunde meget kort Tid efter købes til 208. Det har medført, at de 50 000 Tons, som nu kommer frem, er meget dyre. Noget af det er blevet ombyttet, det er efter Centralkontorets Anmodning solgt til Udlandet med Tab, der er dækket ind til en noget billigere Pris, og det kommer altsaa nu senere hjem til Landet og er paa den Maade blevet billigere. Men Tabet findes, og det er en af Forklaringerne paa, at der kun er 8 Mill. Kr. i Centralkontorets Kasse og endda maaske kan blive endnu mindre.

Hvad jeg har foretaget med Centralkontoret, skal jeg nu til sidst meddele. Jeg forstod, at det var det, Hr. Rode lyste efter, ud fra en let forstaaelig Frygt for, at hans kære Børn ikke var anbragte i den rette, gode Pleje, saaledes at de kunde blive misrøgtet. Jeg kan godt forstaa, at der i den Henseende kunde være bange Anelser hos Hr. Rode, der sætter saa megen Pris paa hele denne Institution. Jeg skal da sige, at jeg, efter Forhandling med Majsnævnet og Centralkontorets Bestyrelse, har givet min Tilladelse til, at Oliiekageindførselen er gjort fri, idet jeg fandt det givet, at man ikke for Oliiekagernes Vedkommende kunde komme ind paa Ombytningstanken, og fordi der var et Tidspunkt, hvor det var naturligt og man let kunde slippe af med det. For Majsens Vedkommende har jeg derimod straks taget det Standpunkt, at her bør der ingen Ændring ske, selv om man personlig kunde ønske det, inden Rigsdagen har faaet Lejlighed til at tage Stilling til Kornloven og Ombytningen. Hvis Rigsdagen nu vedtager en Kornlov, der ikke indeholder Ombytning, ja saa vilde jeg for mit Vedkommende ønske, at Kontoret kunde ophæves saa snart som muligt, men saa længe vi ligger med de Lagre her i Landet til en bestemt Pris, kan man ikke give det ud i fri Handel, hvis Verdensmarkedets Pris er meget over, og det kunde maaske ogsaa være uheldigt, om man valgte et Tidspunkt, hvor den var meget under, og derved maaske endog paa en urimelig Maade — Ret skal være Ret — paaførte dem, som laa inde med Statsmajsen, som man kan kalde den, et betydeligt Tab. Der bliver en Vanskelighed der, og, som sagt, jeg spekulerer tidt paa,